

НОҲИД ҲОЗИЛ

ТАСБЕҲ

Душанбе
2017

ББК 84 Тоҷик 7-4

Мухаррир *Мубашишир Акбарзод*

Ноҳид Фозил. Тасбеҳ.

– Душанбе, “Шарқи озод”, 2017, 164 сах.

“Тасбеҳ” маҷмӯаи нави ашъори шоираи хушзавқ Ноҳиди Фозил аст, ки сурудаҳои навашро дар бар гирифтааст. Хонанда тавассути он бо ҷаҳони андешаву тахайюли муаллиф, ки зебову дилнишинанд, ошно хоҳад шуд.

© Ноҳид Фозил, 2017

ФЕҲРИСТ

Тасбеҳ	5
Дар дашти алам ишқи туро оҳ кашидам	7
Яшти Панҷакат	8
Дил.....	11
Ишқ маъбуди ман аст	12
Ғазали яъс	13
Фасли танҳои бoғ	14
Ватани ишқ	15
Бегоҳи ишқ.....	16
Қазоват	18
Зан.....	19
Равшании дида	20
Мағлуб.....	21
Пайки абад	22
Даъват ба асл	23
То манзили афв.....	24
Дарётабор.....	26
Ваҳдат.....	27
Дуруд, эй баҳор	29
Фасли эҳё	30
Наврӯзи пирӯз.....	31
Муъчизақадам	32
Зиндони сунъ	33
Фирор ба меҳани ишқ.....	35
Шабе пурфасона.....	36
Худо ҳофиз	37
Суратҳол	38

Зи даст рафта	39
Расвой	41
Аз роҳ расида.....	42
Ба духтарам Маликабону	43
Дилрезаҳо.....	44
Закот	46
Сидқи парастувона.....	47
Вораста.....	48
Ниёиши Аҳурамаздо	49
Суроғи Дӯст	53
Сари сангин	56
Ашки Довуд.....	57
Интизорӣ	59
Бигзор равад.....	61
Мелоди модар	62
Мо ҳисору мо ҳисору мо ҳисор	63
Барои Баҳманёр	64
Назди ман қисса макун аз шаҳу аз дарбораш.....	65
Бо боли ҳаёли ёр парвоз кунам, парвоз.....	66
Ҳасрати гунг	67
Эй сабабе натиҷаат муждарасон баҳорро	68
Раҳпой	69
Дар тарафи мо, ки набуд офтоб	70
Хушбахтӣ	71

ТАСБЕҲ

Ҳар баргу гиёҳу сабза аз хок
Бе ҳикмати Ҳақ намо надорад.
Дар дураҳаи чаҳони санчиш
Чуз ҳастии Ҳақ бақо надорад.
Шабнам ба гувоҳи рози ҳастӣ,
Қоқу ба намои рамзи хуршед,
Олам ба нишони хоксорӣ,
Иншогари панди ишқи ҷовид,
Гум гашта ҳама туро бичӯянд,
Тасбеҳи Худо, Худо бигӯянд.

Ҳар қатраи ашки абри ғамнок
Аз сӯзи ту дона-дона резад.
Он гуна ба сина мезанад даст,
К-аз шавқи ниҳон-ш барқ хезад.
Ку дидаи заррабини Монӣ,
Бар нақши гул оварад равоне?
Ишқ аст, ки рӯи хотири ӯ
Бар пой ситода зиндагонӣ.
Гум гашта ҳама туро бичӯянд,
Тасбеҳи Худо, Худо бигӯянд.

Бе ёди худ офтоби хушбахт
Дар кӯраи ишқи ту гудозад.
Махтоб ба гирди худ шабонгах
Бо ёди висол ҳола созад.

Он сӯз ба хок дода нерӯ,
З-ин синаи баҳр дар тақопӯ,
Биншаста мувозинат бидоранд,
Ҳарду зи ду каффаи тарозу.
Гум гашта ҳама туро бичӯянд,
Тасбеҳи Худо, Худо бигӯянд.

Донӣ, ки чаро ба боғ савсан,
Печида забони худ зи ҳайрат?
Ду ҳарф заданд бонги ташдид,
Бар ваҳдати ишқ буд ишорат.
То нисф набурд исми Аллоҳ,
Шуд нимаи раҳ фанои Аллоҳ.
Эй кош саҳар расад аз ин роҳ,
Созад шаби бас дароз кутоҳ.
Гум гашта ҳама туро бичӯянд,
Тасбеҳи Худо, Худо бигӯянд.

* * *

Дар дашти алам ишқи туро оҳ кашидам,
Шаб ҳола ба даври фалаку моҳ кашидам.

Ку оби бақо, гул кунад офаткадаи хок,
Мурдоб буд обе, ки ман аз чоҳ кашидам.

Дар қоби замон акси ҷаҳон бохтамаъност,
Доман зи бари ин дару даргоҳ кашидам.

Эй исми ту дар худ ҳамаро карда таҷассум,
Ранҷам зи фалак пурс, ҷӣ дар роҳ кашидам.

Гуфтам ба ту арзи дили ғамнок расонам,
Дидам ки дароз аст, ба кутоҳ кашидам.

ЯШТИ ПАНЧАКАТ

Панчакат

Қақнуси аз хокистари худ гашта берун,
Лайлие, ки дар фанояш зода аз чашмони Маҷнун,
Эй саре, ки дар дами теғ,

Дар таҳи дор

Аз ғурури хеш бинмудӣ дифоъ.

Ҳар касе дасти тамаъ овард сӯи ту фароз,
аз бун шикаст,

Баски хокат қиблагоҳи зоду аҷдоди ман аст.

Эй ҳумоюнгоҳи таърих,

Эй ниёишгоҳи Зардушт,

Эй мазори музай панҷоҳу понсад асру сол,

Эй нухуфта дар дилат асрори тору пуди ман,

Панчакат, эй Панчакат, эй Панчакат,

Бастаам имони дил бар қиблагоҳат берибат!

...

Дар харобободи деҳшаҳри Саразм

Гӯрҳо бар шохидӣ муҳри даҳон бикшодаанд,

Дар гулӯи ҳар яке фарёди гунги қарнҳост.

Рӯзу шаб дар Шаҳри Кухна¹

Гӯиё дар қалби Саҳрои Кабир

Ҳою ҳуи бодҳо пурсакта аст.

Аз ғубори турктозии сағони сактавожа

Оташи зардуштии ман мурдааст!

¹ Шаҳри Кухна – номи дигари Панчакенти қадим, ки дар баландии шаҳр воқеъ аст.

Сактаҳо дар рӯзгорам,
Сактаҳо андар забонам,
Маънии Яшти Авасто
Абчади куфли лабонам.
Зиндагиям гушнамазмун,
Фаслҳоям ташнаоҳанг.
Гавҳари зотам
Чу алмосе ба умқи чашмае афтода беранг,
Дар шаҳодатгоҳи Мағриб
Он қадар хуршедҳоят шуд шаҳид,
Пеши чашмам
Ҳар тулӯе з-офтобе дигар аст!

Инак, инак,
Ай куҳанмарз
Аз паси зангорҳову
аз рухи оинаи таърих
Бозтобад чехраи гумгаштаи ман,
Хаставу омосдор аз ҷаври сад неш.
Қудрате дорам, ки то бархезам аз пой,
Қудрате дорам, ки берун оям аз хокистари хеш!
Панҷакат, эй Панҷакат, эй Панҷакат,
Қаъбаро бо исми ту маънӣ як асту мартабат!¹

Офтобат ламъаи нури Худост,
Нимамоҳат шаҳпари боли Ҳумост.

¹ Дар Авасто Панҷакат –Хонаи Худост.

Чашмасорат –
Зодағони чашмаи чашмони сабзат
Хизрро бахшидаанд оби ҳаёт.
Шаҳри ман,
Эй зодбуми ишқи ман,
Дар паноҳи ту бувад моро наҷот.
Панҷакат, эй Панҷакат, эй Панҷакат,
Ин ҳама бас бошад аз хоки покат мавҳибат!

ДИЛ

Ман омадам, ба аҳли назар рози дил кунам,
Шиква зи ҳаҷри талхи табаҳсои дил кунам.

Андар ғарибхонаи бемеҳру бенишот
Як лаҳза аз фусуни фараҳ нози дил кунам.

Дар мезанад ба ҳар нафас аз ғояти умед,
К-оям зи хона, дар зи дарун бози дил кунам.

Узраш ниҳам ба тахти муҳаббат нишонамаш,
Сад чоми сидқ ораму мумтози дил кунам.

Чун хӯ накард аз раҳи созиш ба макри даҳр,
Арзад ба вачҳи аҷр, ки эъзози дил кунам.

Ҳар зарраи вучуд кунад зикри лоязол,
Ман зикри ёри хеш ба алфози дил кунам.

Тасбеҳи пошхӯрдаи истораҳои арш
Бар силки ашк чинаму пардози дил кунам.

Ин захми гунг арзи шикоят ҳамекунад,
Ку гӯши ғамниюш, ки овози дил кунам?!

ИШҚ МАЪБУДИ МАН АСТ

Миллати ман Башар аст,
Ватани ман Дунёст.
Дини ман Вичдон аст,
Боқӣ, эй ҷон, руъёст.

Ишқ маъбуди ман аст,
Қиблагоҳам дили туст.
Дар забон ояи меҳр,
Сар ба по восили Дӯст.

Нузҳати чашми ту аст
Чилваи сабзи биҳишт.
Эй ба парвози баланд
Рафта бе дайру куништ.

Шабу бас роҳи дароз,
Дилбаре, роҳбаре.
Аз таассуб нарасид
Ҳеч пое ба даре.

Марзҳоро магузор
Садди дилҳои сапед.
Мон, зи уфқи тавҳид
Бардамад субҳи умед.

Миллати ман Башар аст,
Ватани ман Дунёст.
Дини ман Вичдон аст,
Боқӣ, эй ҷон, руъёст.

ҒАЗАЛИ ЯЪС

Боз оҳи ману ин хонаи вайронаи ман,
Ку ҳисоре, ки кунад така ба он шонаи ман?

Рӯи оинаи чашмони ҷаҳон парда кашед,
То ҳақиқат нашамад ишқ аз афсонаи ман.

Хандаи гул набарад хавфи дилам аз хораш,
Инчунин аст азизи ману ҷононаи ман.

Хатти маргам ба гаронҷониву муҳраш нигарон,
Лутф бинмо, ҳама яъс аст ба паймонаи ман.

Миннати дӯст агар кушт маро, ҷони азиз,
Кай раҳонӣ қадами хаста зи завлонаи ман?

Ин ҷаҳоне, ки сазовор ба душман бошад,
Тарк хоҳам, ки шавад боиси шукронаи ман.

ФАСЛИ ТАНҲОИИ БОҒ

Фасли падруди гул аст,
Фасли танҳоии боғ.
Фасли гирйидани абр,
Фасли нолидани бод.
Ман саропо оҳам,
Ман саропо фарёд!

Қои ҳар ғунча дарег
Гули сад доғ шукуфт.
Ку ба шарёнам хун,
Завқу нерӯи шабоб?
Ях бибаст, эй хуршед,
Дар тани ман ҳама об!

Мурғаконам пайи ризқ,
Вои ман, дар ба даранд.
Дастии ман мепарвард,
Дастии ту мезад санг.
Оҳ, эй фасли сукут,
Пур будам аз оҳанг!

Сари ҳар шоҳаи сабз,
Ку дигар нағмаву соз?
Фасли боридани абр,
Фасли нолидани бод.
Ман саропо оҳам,
Ман саропо фарёд!

ВАТАНИ ИШҚ

Ишқ ватан гузида дар баҳри нигоҳат, эй азиз,
Аз ҳама кас буридаву дар ту намудаам гурез.

Маънии ранги зиндагӣ аз рухи ёсуман парид,
Омадаам, ба соҳилат гарди ҳавас кунам тамиз.

Шукр, ки хочаи замон азми тавофи Каъба кард,
Ваъдаи офият намуд аз раҳи лутф бар каниз.

Даст кашидам аз замон, пой кашидам аз замин,
Ҳар чӣ ба асли худ набуд, қалби ман оварад ситез.

Санъати буду боши мо мояи худшиносӣ аст,
Хотири ёр дар дилу ҷаннати рӯҳ дар кавиз.

Нашъаи бодаи маҷоз аз сари ман бирафтааст,
Пур бикун ин қадаҳ, ало, аз маи таъми тунду тез.

Рав ту пиёда дар раҳи нукта, ки то расӣ ба амн,
Гард раҳо зи банди фикр, даст бидеҳ, ба пой хез!

БЕГОҲИ ИШҚ

Ишқе, ки ба субҳи ман наомад,
Бегоҳ шуд, ӯ зи дар даромад.
Гуфтам, ки кучо будӣ ба таъхир,
Умри дили хастаам сар омад.

Он кадр баҳор омаду рафт,
Бӯе зи муҳаббатам наовард.
Дар ман нашукуфт чуз ҳавас ишқ,
Ин аст маро ба дил раҳовард.

Бар ҳурмати пешвози ишқат
Имкони зи роҳ гаштанам нест.
Хушбахт бишав, ки ман нагаштам
Маънии ба даҳр зистанам чист?

Бе ту чӣ гузашт аз сари ман,
Таърих, бимон, ба сӯз гӯяд.
Дигар ба ду олам аз ҳақиқат
Дар хоки дилам чаман нарӯяд.

Ёрони дурӯву ҳуққабоз, ох,
Бе ту чӣ хиёнатам намуданд.
Бишкаста ҳазор пора дилро,
Як-як ҳама зери санг суданд.

Дар ман нафаре гувоҳ медод,
Аз роҳ ту мерасӣ ба додам.
Ту дар сари роҳу ман дар охир,
То ту бирасӣ, ба ҳукми бодам.

Ин роҳ, ки вақт буда номаш,
Бигаштаму боз барнагардам.
Беморам, эй табиби навкор,
Сахт аст илочи куҳнадардам.

Шодам ки дар ин чаҳон касе ҳаст,
Дил бохту баъди рафтанам сӯхт.
То раҳ бибарам ба меҳани субҳ,
Шаб бо шарари нигоҳаш афрӯхт.

Зебост вучуди ту саропой,
Эй фасли гулу баҳору шабнам.
Зебо бибарад маро Худо низ,
Он сон ки зи дидаҳо барад нам.

ҚАЗОВАТ

Зи ҳолу маҳолат хабар надорам,
Ба қолу мақолат назар надорам.

Зи шаҳри дили худ, ки меҳани Ёст,
Ба шаҳре дар олам сафар надорам.

Сафирон дусад раҳ намоянду лек
Раҳе баргузидан ба сар надорам.

Як оғози ҳар чиз бувад дар шумор,
Ҳама сифрам, ар як ба бар надорам.

Набудӣ агар ишқи он сарфароз,
Дар осори ҳастӣ асар надорам.

Кучо ҷӯям онро, ки худ дар ман аст,
Ба ишқи худ аз худ гузар надорам.

Биёву қазоват кун, эй ҳақшинос,
Ќуз аз хостаи ёр самар надорам.

ЗАН

Шарафи мард ба мардӣ, бувад аз зан ба занист.
Нангу номуси зан ояд, агар аз мард қавист.
Бори бар дӯши латифаш бударо дар ду ҷаҳон
Мард оё бикашад, сабқати ӯ бар зан нест.

Муштипар тарбияти нобиғамардон бикунад,
Чарх бар меҳвари худ ораду гардон бикунад.
Хокро васл ба афлок занад аз раҳи ишқ,
Кам бидидам зи вафо тинати мард он бикунад.

Вақти хифзи шарафу меҳану фарзанди азиз
Хашми зан ояд агар, санъати бемонанд аст.
Созад аз шери наистони адӯ гурбояке,
Гурги дарранда варо баста саге дар банд аст.

Бениёз аст зан аз ҷоизаву мартабаҳо,
Ҳама унвон бинамояд ҳақи фарзандонаш.
Бибарад дасти дуо сӯи Худо ҳар шабу рӯз,
Талабад офияти ҳастии пайвандонаш.

Зан надорад ғараз аз меҳри сари атфолаш,
Зан набинад гунаҳе дар ҳама кирду кораш.
Чун Худованд бубахшад ҳамаро охири кор,
Зан чунин аст ба хислат, ту нақӯ медораш.

РАВШАНИИ ДИДА

Эй ки чуз лаззати як лаҳза ниғаҳ нагморӣ,
Роҳ бинмой, ки ёбам хабар аз бедорӣ.

Ишқ омад, ба қимори ҳавас аз даст бирафт,
Айби мо чист, агар шарти вафо нагзорӣ?

Дили моро задай таъна ба кӯрӣ, ки надид
Хоҳиши коми туро як шаби меҳмондорӣ.

Ман зи дарёи лабе хӯрда басе оби ҳаёт,
Ҳақ надорам бихурам чуръа зи ҳар ҷӯборе.

Сидки дил равшании дидаи сабзи ишқ аст,
Метавон фалсафаҳоро ба яқин биспорӣ.

Чӣ шабу рӯз дар ин қисса ба сар рафту дарег,
Хатми оғози варо менатавон бигзорӣ.

МАҒЛУБ

Дар бозии ишқ сар фурувард ба зер
Ин дил, дили беҳавсалаву бетадбир.
Дасти мадад аз ҷавонияш чун хоҳам,
Бо ӯ чӣ кунам, ки дар ҷавонӣ шуд пир.

Эй абр, ба дашти хушку беҳосили бахт,
Аз ашки ману гирияи ту суде нест.
Аз дасти риёзати тааб дар раҳи бод
Бунёдгарӣ ба фикри мавҷуде нест.

Ман дасти дуо ба вусъати як даштам,
То рӯзи ҷазо ба рӯи олам накашам.
Гар лутфи Худо иҷобатам фармояд,
Бар ҳикмати худ раҳо кунад аз аташам.

Шарт аст, ки боварам ба созиш ояд,
Бо фикри ба такрор таваллуд гаштан.
Дар зинаи фаҳмише, ки бар марг афтам,
Он ҷо ба ҳаёт сар бибардорам ман.

Ин роҳ, ки дӯш сабқати қисмат буд,
Дар ҷисми дигар музаффараш паймоям.
Ишқе, ки ба иштибоҳ дар ман ҷон дод,
Бар ҳифзи абад муваззафаш фармоям.

ПАЙКИ АБАД

Ман з-оташу боду обу хокам,
Андеша набошад аз ҳалокам,
Дар хумми дили ҷаҳони мозӣ
Бо ҷӯши нухуфта хуни токам.

Эй фалсафаи ту марги дилҳо,
Дар риштаи зиндагӣ чигилҳо.
Дил ёбу абас дари муҳаббат
Ангушт мазан ба зуҳду чилҳо.

Дар тавсани оташи висолаш,
жуз сӯхтанам маро ҳавас нест.
Бе чашмаи ҷашми сабзгунаш,
жун ман зи аташ фасурда кас нест.

жун мӯр ба пои кӯҳи ишқаш
Густох нишастаам ба даъво.
Ё кӯҳ ба зарраам фазояд,
Ё худ гирам ба кӯҳ маъво.

Фонуси маҳ аст иштиёқаш,
Дар тирараҳи шаку тааққул.
Ҳар субҳ ки медамад зи чашмам,
Бо пайки абад кунад таҷаммул.

Ман з-оташу боду обу хокам,
Андеша набошад аз ҳалокам.
Дар хумми дили ҷаҳони мозӣ
Бо ҷӯши нухуфта хуни токам.

ДАЪВАТ БА АСЛ

Иҷтимоъ омаду кушт ишқи ману ишқи ҳама,
Бовару дурнамои ману фардои ҳама.
Ҳама аз баҳри начоти сари худ мекӯшанд,
Ҳама бар бахти бади мову ту чашм мепӯшанд.
Ҳеч кас бар ғами имону ғами инсон нест,
Зӯрашон омадааст, ҷони ман, ин осон нест.
Хилъати одамӣ аз ҷаври замон пора шудааст,
Пора аз баҳри начоти дили кас чора шудааст.
Лошахорон ки агар зинда наёбанд туро,
Мурда бошӣ ҳам, аз ин роҳ бикобанд туро.
Бингар ин пода, ки аз Нил гузар меҳоҳад,
Донӣ оё, ки туро хавфи хатар мекоҳад?
Ҳама по бар сари аҷсоди ману ту биниҳанд,
Ҳама бар хислати номардии худ арҷ диҳанд.
Мо ки роҳи ватани хешу Худо гум кардем,
Ҳам дар ин бодия бас қофилаҳо гум кардем.
Ҳама донанд, ки ин хок ба мо нест ватан,
Дар ватан аз чӣ сабаб нест касе ҳамдилу тан?
Кӯч бандем, биё, фикр бикун, фикри сафар,
Бозгардему ба ҳар манзили дил кӯфта дар.
Зи куноми баду дад дур бисозем ватан,
Ҳамдилу тан бишавем, ҳамдилу тан, ҳамдилу тан!

ТО МАНЗИЛИ АФВ

Эй рафта зи ёдҳои ёдам,
Дар шӯри ҷавониву ниҳодам.
Ҷуз манзили афви ту набошад
Тасмими ману қарордодам.

Бо шеваи мор қач ҳазидам
Дар вусъати дашт рӯзаке чанд.
То рост фуруд н-оям охир,
Сӯроҳии хонаам кунад банд.¹

Пайдом намудиву шудӣ гум,
Гуфтӣ, ки маро ту ҷустуҷӯ кун.
Чашми дили ғофилам биомурз,
Хуспиду надид решаву бун.

Бигрехта аз худ омадам боз,
Раҳгумзадаи маҷози ҳастӣ.
Дидам, ки ҷуз ин раҳам набошад,
Оғози баландро зи пастӣ.

Бар реша нигар, нумӯ намояд,
Дар хок зи чашми шед пинҳон.
Бин, ҳиммати қад кашидани сарв
Аз ҳикмати беназири Яздон.

¹ Ишора ба масали халкист, ки мегӯяд: «Мор қач меҳазаду ба сӯроҳи хонааш
рост шуда медарояд».

Як пову ҳазор дасти имдод,
Ҳар барги забону бас ниёиш.
Як тан тарафеву сад табардаст
Дар дураҳаи сад озмоиш.

Аз байзаи навшикаста беҳол
Берунаму пешомадам чист?
Хоҳам ки саломат оям аз банд,
Аммо ба чӣ ранг, равшанам нест.

Чун қуи сапеди навпару бол
Аз лонаи зиндагӣ кашам пой.
Парвоз кунам ба уфқи хуршед
Бо авчи хуши садои сад ной.

Ду боли раванда пасту боло
Ҳар бор кафи дуову омин.
Ғоиб бишавам зи чашми ёрон
Дар қатраи ашки поки Парвин.

ДАРЁТАБОР

Барф, эй барф!

Хилъати испед пӯшонидӣ охир арчаҳоро,
дилбаронеро, ки сабзида зи ишқу ҷовидон сабзанд,
чашм дар роҳи висоли сабзоғӯше
бо зимистони ту ҳамнабзанд.

Барф, эй барф!

Аз табори поки дарёҳои сабзӣ!
жӯшиши ишқ аст уручи босафоят.
Чархишат чун сӯфиёни дар самоъу ракс,
тика-тика мекунанд андар тани худ чомаҳоро,
Бо суруру шавқ меборанд байту чомаҳоро!

Барф, эй барф!

Ман чилои нури хуршеди начобатро
Дар сапедии вучуди ту бидидам.
Замҳарири шавқзоро
аз ғулувви сӯхтан
дар варои як саломии гарми маъбудии дили хеш,
ки бадал гардад ба ашке, чашмае, рӯде,
чон бибахшояд ҷаҳонеро ба софӣ
дар сари сачҷодаи хок-
дар сучуди ту бидидам!

Барф, эй барф!

Аз табори поки дарёҳои сабзам!
Чашм дар роҳи висоли сабзоғӯше
Бо зимистони ту ҳамнабзам!

ВАҲДАТ

Дили моро на марзеву ҳудуде,
На миллат, не ватан, н-аз буд суде.
Чаҳон бошад ватан, миллат туву ман,
Яке маъбуд аз баҳри сучуде.

Башаррову замину осмонро
Яке қисмат, яке буду набуд аст.
Набошад боиси фарку чудой
Нигоҳе, ки агар сабзу кабуд аст.

Бубин ҳамбастагии ранг ин чо,
Сапеду сурху сабзу зарду обӣ.
Ба ҳар ранге агар олам натобад,
Зи бетобӣ натобад дар ту тобе.

Ғамам бар ҳоли гиру дори оне,
Ки андешад зи ҷоҳу молу ҷонаш,
Зи байни гирияҳо хандад, азизо,
Наяндешад зи фардои ҷаҳонаш.

Ману андешаи маънии ҳастӣ,
Тихичоми зи соқиву суроҳӣ.
Ба як завлона побандем, донӣ,
Зи зарроти вучуд аз мурғу моҳӣ.

Замини хаставу хуршеди хаста,
Мароми зиндагӣ дар ҳам шикаста,
Тарозуи ҳаёт аз бенизомӣ
Зи афъолат ба вайронӣ нишаста.

Замин аз таб бисӯзад, эй замондор,
Ниҳон Антарктида мешавад об.
Мабодо баъди чандин аср гардад
Бихишти модарӣ ғарқоб, ғарқоб!

Сафои обу гармӣ з-оташаш рафт,
Ҷилои субҳу чеҳри маҳвашаш рафт.
Зи хоки он нарӯяд ғайри заққум,
Ҳавои софу ҷонбахши хушаш рафт...

Бихишти ман Замин асту ҳамин аст,
Зи ту афсона, лек аз ман яқин аст.
Маро фурсат набошад бар рӯҷӯе
Ба рӯёе, ки бо маргам қарин аст.

Биё, афсонаҳоро чун ҳамеша
Ба дониш дар ҳақиқат зинда созем.
Бихишти мо агар дӯзах бигардад,
Саморо то самак яксар бибозем.

Бувад шарти абад ҳастии ваҳдат,
Табиӣ зистан андар табиат.
Ба асри оҳану пӯлод мағрав,
Ба қатли қалб дорад иститоат.

ДУРУД, ЭЙ БАҲОР

Фасли фусуни хоку об,
Санъати боду офтоб.
Гардиши Мавлавии чарх
Ёфта неъматии савоб.

Бар ту дуруд сад ҳазор,
Бар ту салом, эй баҳор.

Маънии ҳастии ту аст
Маншаи дину ҳикматам.
Ҳофизи қисмати манӣ,
Қисмати туст қисматам.

Бар ту дуруд сад ҳазор,
Бар ту салом, эй баҳор.

Миллатам аз нажоди туст,
Тозаву тозатинатам.
Тоҷи каёнӣям абад
Гашта ба даҳр зинатам.

Бар ту дуруд сад ҳазор,
Бар ту салом, эй баҳор.

Юмни кудуми фарвадин
Зинда кунад зи нав замин.
Зодани Одаму Ҳавост
Чашни ҳаётофарин.

Бар ту дуруд сад ҳазор,
Бар ту салом, эй баҳор.

ФАСЛИ ЭҲЁ

Хуршед дар бари Ҳамал омад, амал кунед,
Афсонаҳои кӯхнаи худро бадал кунед.

Дунё хумор бишканад аз рангу бӯи ишқ,
Сар дар қудуми соқии симинбағал кунед.

Эҳё шавед аз нафаси қул-қули сабӯ,
Фардо ҳадиси ишқи дили худ масал кунед.

Таъми набизи талхгувори ғами ҷаҳон
Айёми айшу нӯши баҳорон асал кунед.

Фазлу русуми урдибиҳиштии мову ту
Байналмилал чу гашт, ҳавои ғазал кунед.

Одоби хусравонии наврӯззодагон,
Оину дини мардуми даври маҳал кунед.

Анвои рӯзгори тараб гирд оваред,
В-он гаҳ саёҳати даману кӯҳу тал кунед.

Анбони илми неку бади вочибулвучуд
Аз дӯш бифканед, ба китфи азал кунед.

НАВРӯЗИ ПИРҶ

Фидои мақдамат, эй духти Наврӯз,
Дари майхонаҳо боз аст имрӯз.

Ба соғар оташ андозу ҷаҳонро
Зи шавқу мастияш бахшо табу сӯз.

Зи ишқи мо ба ҷамъи беҳабарҳо
Забони дил, забони ақл омӯз.

Бибар дар мактаби ҷашмат, сабақ деҳ,
Ки то ояд зи худ пайваста пирӯз.

МУЪЧИЗАҚАДАМ

Пираҳани чакан ба бар омада духти навбаҳор,
Ранг ба рангу гул ба гул, дидаи сабзи ӯ хумор.

Хок зи юмни мақдамаш муъчиза медиҳад нишон,
Накҳати ишқ шаш ҷиҳат карда зи шавқ интишор.

Исии шеде фарвадин рӯҳ дамида бар замин.
Сур ҳамекунад чаман, ид ҳамекунад ҳазор.

Вақти нишоти гул махур ғам ту зи хори доманаш,
Вақти сафои майхурист, вақти намудани шикор.

Сайд агар кунӣ ба чон як назари муҳаббаташ,
Майҳани ту шавад абад фасли муаттари баҳор.

Абр биборад аз тараб дурру гуҳар ба доманаш,
Дона ба хок пош деҳ, олиҳа зар кунад нисор.

ЗИНДОНИИ СУНЪ

Дасти хуршеди навозишбор
Хоҳиши савсани боғро
Сари вожаи қудсӣ
Ба бедории гуфтан
Ташвиқ мекард.
Оҳ, савсан, савсан!
То замоне ватани нилуфар мурдоб аст,
Гираҳ аз рози забон макшо ҳеч,
Вақти аз ишқ сухан гуфтан нест!

...

Соҳил аз баҳри ғариқи дарё
Ҳаст уммеди наҷот,
Баҳри делфинҳо лек
Бувад он марзи ҳалок.
Кист гӯяд, ки ба чӣ маҷбурӣ
Моҳӣ ояд берун
Афканад хеш ба хок?!

...

Обҳо тираву бадбуй зи худхоҳиянд,
Бурда хосияти покӣ аз ёд!

...

Оҳ, савсан, савсан!
Шоире рафт ба боғ,
Навдаи шеър нишонд,
Навда хушкид,
Надонист аввал
Об аз хуни дилу дидаву чон бояд дод!

...

Булбулон хомӯшанд,
Булбулон гум карданд
Фасли оғоз
Ва масъулияти зоти хеш.
Боғ зиндонии сунъ аст,
Накҳате дар гул нест!..

...

Роҳҳо сохтаем,
Ҳамаро то ба чарогоҳ баранд.
Гала бар арзиши коҳ
Фаҳми маслуҳ шудан биспорад...

...

Оҳ, савсан, савсан,
Вақти аз ишқ сухан гуфтан нест!
Боғ зиндонии сунъ аст,
Накҳате дар гул нест!

ФИРОР БА МЕҲАНИ ИШҚ

Фирор мекунам
Ба осмони нигоҳе, ки меҳани ишқ аст
Қои бол задани Симурғ.
Ба қазираи хуррами лабоне,
Ки соҳили мавҷхези укёнуси бўсаанд
Меҳани фариштагони илҳом.
Ба қалбе ки сачдагоҳи вафост
Ва гиреҳи ғунчаҳои башорат,
Зи ташрифи сабои ояҳои раббонӣ
Кушуда мешаванд-
Меҳани саодати ишқ...
Дигар маро
Зи оҳанги гиря дар гулӯи Мурғи Ҳақ,
Чу ашк
Аз килки гирёне, ки
вожаҳои дардро ба дармон,
Ишқро ба Яздон
Таҳрир кардаанд,
Тавонӣ ёфт!

ШАБЕ ПУРФАСОНА

Шаб буд, шабе пур аз фасона,
Май нӯш бикарду маҳрамона
Дастам бигирифтӯ шуд ҳамоғӯш
Бо пайки биҳишти ҷовидона.

Бе ҳарфу сухан чӣ гуфтугӯ дошт
Бо чашму дилу лабони майгун.
Бе ҳарфу сухан чӣ қисса кардам,
Густох ба он шаҳи пурафсун.

Чашмаш ба ҷаҳони ҳикмати ман
Мағруру баланд салтанат дошт.
Афтода ғурури хастаамро
Диду ба камоли лутф бардошт.

Як дил буду бохтам ман онро,
Аз сар чӣ гузашт, ман нагуфтам.
Аммо чу фариштаи нигаҳбон
Бо қисмати зиндагиш ҷуфтам.

Шабҳо ки мунаввар аст ёдаш
Бо шамъи ситораҳои афлок,
Ку дасти пур аз навозишаш, ку,
Дурдонаи ашки ман кунад пок?

ХУДО ҲОФИЗ

Шикаст оинае дар ман,
Ки дӯст медоштӣ
Хешро чилва дихӣ.
Парид накҳати ғунчаи табассум,
Ки ба пешвози омаданат мешукуфт.
Рафту барнагашт пазмониям
Ба суроғи интизорӣ.
Худо ҳофиз, эй ҳамсафар,
Ки ман расидам ба шаҳри танҳой.
Бирав, ки ҷода ҳанӯз равшан аст.
Ва чехраи моҳтоби ёди ман,
Пушти меғҳои фаромӯшӣ
Ниҳон нагаштааст.
Бирав, ки дар ин шаҳр
Шабу ситораҳои хотира
Ҷовидонианд.
Ва ягона роҳи дубора расидан
Роҳи Каҳкашони ман аст.

СУРАТҲОЛ

Ба рӯи қонамози дашти беобу алаф,
Ки ватани бодҳои дайдусти
 ҳама моҳаш обон аст,
Дарахте
Бе шохид аз шаҳодати сарсабзии ҳеш
Он гуна қиём кардааст,
Ки тулуъу ғурубро дар хун нишондааст.
Тамаъи табардасте
Ояи нестиро ба сутхонаш ҳақ мекунад...
Оҳ,
На арзандаи танҳоиям, ки танҳоиям,
Бал танҳоии маро,
Эй Худои ҷовид,
Азизе буд,
Арзанда набуд.

ЗИ ДАСТ РАФТА

Лабат майрангу майолуд,
Нигоҳат оташе бедуд.
Дар оғӯшат зи дастам рафт
Ҳама буду ҳама нобуд.

Мани густоху тавсанхӯ
Чи дил бишкастаму бозу.
Азизи ромгар, табрик,
Ба ин сеҳру ба ин чоду.

Ба азми қисмати ночӯр,
Аз он ёри қарибу дур.
Ман он ишқи самоиро
Фаро хондам зи сӯи нур,

Ки бо номи дил оғозад,
Чу истора маро нозад.
Зи нав ин қасри ворунро
Ба асли хештан созад.

Шудам истораи гардун,
Ба пушти абр ғарқи хун.
Ба чашми кас наметобам,
Биваз, эй боди оҳ, эдун.

Ҳичоби абри рӯям гир,
Зи сӯзи дидаам дар гир.
Ба роҳи ҷовидониҳо
Ҳама тақсири ман бипзир.

Ҳар он ҷо ки маю ҷом аст,
Ба базми ошиқон ном аст.
Туро бо худ барам он ҷо,
Ки мурдан оҳуи ром аст.

Лабат майрангу майолуд,
Нигоҳат оташе бедуд.
Дар оғӯшат зи дастам рафт
Ҳама буду ҳама нобуд.

РАСВОӢ

МехостӢ ба шаҳри ту расво шавам, шудам,
Мачзуби кеши баччаи тарсо шавам, шудам.

ГуфтӢ дар оташи ғами он ишқи бенишон
Қақнусвор соҳиби маъво шавам, шудам.

Эй мастии нухуфта маро дар шароби чон,
ГуфтӢ ба даври зулфи чалипо шавам, шудам.

Мурғони боғ шаб ба ғанав рафтаанд агар,
ГуфтӢ ба ҳалқи Мурғи Ҳақ ово шавам, шудам.

Лутфи туро ба қисмати худ хостам, нашуд,
Гумгаштаро мачӯй, ки пайдо шавам, шудам.

АЗ РОҲ РАСИДА

Шод бирав, ки хори раҳ ба пой чида омадам,
Шод бизӣ, ки бори ғам ба чон кашида омадам.

Хоб будӣ, ки рӯшанӣ ба чашми ман наёфт раҳ,
Боз бикун ту дидаро, ки ман рамида омадам.

Ханда бизан, ба чоӣ ту Дачлаи хун гиристам,
Ком бичӯй, к-аз ту ман на ком дида омадам.

Шеър бигӯву қисса кун, ки қиссаҳо завоҷ ёфт,
Ҷоми нишот пур бикун, зи ту бурида омадам.

Завқ намо даруни боғ аз нафаси баҳори сабз,
Поизу завқи мурдаро гарон харида омадам.

Маст бишав зи баъди ҳар ҷоми ҳавас кашиданат,
Аз раҳи ин бодия бас ранҷ кашида омадам.

То дили ту роҳ набуд, балки пули Сирот буд,
Рафтаму аз бихишти ту пой кашида омадам.

Кош насими ишқи ман майли дигар боғ кунад,
Қаҳва биёр, к-аз ғамаш ба чон расида омадам.

БА ДУХТАРАМ МАЛИКАБОНУ

Фасли баҳори ман гузашт,
Навбати навбаҳори туст.
Мастии мавчи беҳудй
Лоиқи рӯдбори туст.

Фасли баҳори ман надид
Хандаи боғу бору барг,
Завқи шукуфтанаи бимурд
Дар раҳи бориши тагарг.

Бар сари боғи тирамах
Абр биборад ар, чи суд?
Нест маро маҷоли кор,
Нест маро мадори буд.

Ранги муҳаббат аз ҳавас
Ман ки накардаам тамиз,
Кош намоӣ иқтибос
З-ин ҳама панд, эй азиз.

Қосиди навбаҳор нест,
Гармии шеде моҳи Ҳут.
Фасли дай асту меҳурад,
Тиккаи кути лоямут.

Фасли баҳори ман гузашт,
Навбати навбаҳори туст.
Дурри ягонаи манӣ,
Эзади пок ёри туст.

ДИЛРЕЗАҲО

Дилро бинигар, зи ман ба чон омадааст,
Ғам дар бари ӯ ба ҷовидон омадааст.
Ман дар ғами ҷону ӯст ғамхораи ман,
Чон бар тану тан ба чон гарон омадааст.

Ин субҳ, ки пайваста ба дунболи шаб аст,
Дар ҳасрати субҳ шомӣ мо чон ба лаб аст.
Мо дидаи шамъи хонаи тор шудем,
Дар боми кӣ бомдоди мо дар тараб аст?

Обе ки зи рӯи мо бирафтаст, маҷӯ,
Аз кай ба кучо омадурафт аст, маҷӯ.
Биншину биорой даме махфили мо,
Ҳаст, он чи ки ҳаст, он чи рафтаст, маҷӯ.

Хоҳам ки шабе ба базми ёрон ой,
Бар ғамкадаи умедворон ой.
Боғи дили мо пур аз ғубору гард аст,
Бо файзу сахову пайки борон ой.

Гар пир шавад модари ҷон, тифлаки мост,
Бо ноз бипарвараш, ки эъҷози Худост.
Фарзанд бувад бақои модар, эй мард,
Дадаш ту бигир, дасти дунёи бақост.

Ин соқии чорасоз наншаста бирафт,
Пеши раҳи афсонаи мо баста бирафт.
Гуфтем даме аз ғами дунё бираҳем,
Аз нав ба ғами замона пайваста бирафт.

ЗАКОТ

Ғами ту меҳурад марову розиям,
Ки медиҳам закоти бо ту буданам.
Ту, эй ниҳояти шаҷоми фасли яъс,
Ту, эй наҷоти сар ба санг суданам.

Маро бибар зи шаҳри бесавобҳо
Ба кишваре ки меҳани муҳаббат аст.
Бибар, ки мекушад маро саробҳо,
Ки домгоҳи ҳила бар мурувват аст.

Маро бувад зи ноилоҷиям ғаме,
Чу тифли баъди зоданаш фикандаанд.
Ба дасти дояҳои оҳанисиришт,
Бубин, чӣ санчише пиёда кардаанд.

Туро ягона дӯст дораму вале
Чу ман ба меҳри ту бувад ниёзҳо.
Ту офтобиву набошад ин русум
Ба нури бедареғат имтиёзҳо.

СИДҚИ ПАРАСТУВОНА

Дар кунчи синаи ман як лонаи парастуст,
Он лона ҳар баҳорон пур аз таронаи туст.
Гар мурғакони меҳрат 3-ин лона пар кушоянд,
То навбаҳори дигар гарм аст хонаи дӯст.

Бо фасли гул биёй бар хонаву дари хеш,
Қарсак занӣ, бирақсӣ бо болу бо пари хеш.
Хуштар зи лаҳни булбул лаҳни фараҳфизоят,
Ҳар бор омадӣ хуш, сад чони ман фидоят.

Аз хоки хоксорӣ, аз шираи забонат
Бехтар зи ҳар муҳандис чун сохтӣ иморат?
Ки гарму равшану амн бо шакли қалби одам,
Ҳар кас надонад ин сир, к-аз чист он иборат.

Ин лона бе ту сард аст, ин лона бе ту холист,
Ғайр аз ту баҳри мурғон дар лонаи ту чо нест.
Сидқи парастувона дорад ҳавои хона
3-ин рӯ намегузорад, бошад ба ғайр хона.

ВОРАСТА

Эй ёр, биё, ёр биё, аз ҳама растам,
Дилро ба ғам афканда ба пой ту бубастам.

Ҳар он чи дилат хост бикун, бо манат, инак,
Доман таҳи по чида ба роҳи ту нишастам.

Сад аҳд, ки бастанд, гусастанд азизон,
Ман низ ба ҳақ оинаҳоро бишикастам.

Ишқи ту бувад шоиру васли ту бувад шеър,
Дидӣ, зи кучо шоиру ҳам шеърпарастам.

Гар зарра бибошам, ба чаҳонат нашавам гум,
Мақсуди ман астиву саногӯи ту ҳастам.

НИЁИШИ АҲУРАМАЗДО

Чу хоҳам, бародар, бихонам суруд,
Зи оғоз орам ба Ховар дуруд.

Ба хуршеди гетифурӯзаш дуруд,
Ба он мардуми синасӯзаш дуруд.

Ахуро ниёиш кунам синачок,
Дуруду ситоиш ба Яздони пок.

Набуд ин сароро вафо дар сиришт,
Ки тухми газанд андар ин марз кишт.

На роҳе бувад сӯи огоҳи ту,
На як раҳнамуне ба даргоҳи ту.

Ба сӯи Наҳованду Истахру Шуш
Гузар кардам аз Марву Алванд дӯш.

Равон хира гардад ба ҳангоми базм,
Сухан оварам гар зи шаҳри Саразм.

Зи бетобии сахт дидам хамӯш,
Надорад зи худ ёду дорад хурӯш.

Аз он рӯзгори басте бостон,
Бигӯ, шаҳрёр, яке дoston.

Ба чанде фасона з-Авасто кунун,
Кӣ ёбад нишоне ба айёми дун?

Дареғи Авастову ин сарнавишт,
Сикандар ба гумномияш дарнавишт.

Яке Аҳриман он шикасту бибурд,
На чоме маи софи моро, на дурд.

Авасто буд ин май, ки нӯшида шуд,
Ба сад дин ғизо гашту пӯшида шуд.

Ба гуфтор некӯ, ба пиндор нек,
Ба рафтор некӯ ба кирдор нек.

Сипаҳбад, ки борой бувад дар чаҳон,
Аз ободии мардумаш ҷовидон.

Ба ҳиндиву чинӣ баробар бувад,
Ба зангиву румӣ бародар бувад.

Биё, эй бародар, бародар шавем,
Ба фарҳанги бумӣ баробар шавем.

Балое ба ҳар дам давон сӯи мост,
Ҷаҳон ҷои санҷидани ҳӯи мост.

...

Замона ки шум асту шамшер тез,
Аз ин марзи тира бихоҳам гурез.

Саросар бибинӣ хирадҳо хароб,
Ба ҷуброни ҳастӣ кӣ гӯяд ҷавоб?

Вабое хирадсӯзи оҳарманӣ,
Якҷоя ба вайрониву ман-манӣ.

Даровард аз пой барнову пир,
К-аз ин найситон н-ояд овои шер.

Нафастанг гаштам аз ин сарзамин,
Аз ин раҳнамоёни бироҳу дин.

Чу модар нахобам ба ором шаб,
Ки фарзанди ман аз чӣ хобад ба таб?

Ба ҷони ҷавонаш биларзад равон,
Ку роҳи раҳой ба пиру ҷавон?

Ба кишвар ҳамон марзбонӣ кунад,
Ки душман ба ҷон меҳробонӣ кунад.

Ҳамон марзбон, к-аз нажоди дад аст,
Кашонандаи марғу барги бад аст.

Дар ин бозӣ, ар нек, бикшой чашм,
Сиёсат бувад бозие пур зи хашм.

Биё, эй хирадманди бонангу ор,
Сиёсат раҳо кун, ба некӣ гумор.

Зи рои хирад хезу бардор пой,
Вағарна зи нангат чӣ монад ба ҷой?

Зи кирдори некӯ биорой марз,
Ки нанмояд аз порағиҳош дарз.

Ба номи Худованди бихрад бихез,
Зи дониш ҳаме дурру гавҳар бирез.

Мадад, эй Ахурой – Яздони пок,
Чаҳон нохун аз хуни ман карда лок,

Ки фарҳанги бумӣ басо дид ранҷ,
Барафрохт аз нав сар аз ин сипанҷ.

Варо рӯҳи Симурғи саркаш бувад,
Ба нерӯи ҷовид – оташ бувад.

Дирафши накӯӣ ба болои сар,
Расад Сушиянта ба сар тоҷи зар.

Ҳамон Сушиянта накӯии мост,
Хирадмандиву хубхӯии мост.

СУРОҒИ ДҶУСТ

Ба ҷустуҷӯи Худованди аззаву ҷалл
Зи пайраҳаҳои риёзати сатру
мисраъҳои ҳазор китоб пиёда рафтам,
Расидам ба шоҳроҳи тасаввур,
Боварам ба тасаввури ман бовар накард.
Ба худ гуфтам:
Тасаввур руёсту тардид,
Тасаввур яқин нест.
Яқинам гуфт:
Эй мусофир!
Аз ин роҳи печидаи андешаҳои мураккаб
Кучо бирай?
Бозгард, бозгарду бузургиро
Дар ҳар чӣ сода аст, бичӯ!
Ва ман санги гаронеро
ваҷаб бар ваҷаб,
қадам бар қадам
Асрҳо ки боло мебурдам, биғелонидам.
Чи сабуку гарон ба поён бозгаштам.
Нигоҳи баланди ман
ба дарёву кӯҳҳо,
ба баргу дарахту парандаҳо,
ба симоҳои латифу сода,
ба биноҳои бузургу кӯчак,
ба хоҷагони пуртакопӯ,
ба бодакашони хирқафурӯш,
ба шоирони дарбадар

ба ҳокими фақири Сармаддеҳ¹
ба Шоҳине², ки парвозаш
зи меғҳои ғализу сиёҳ боло намеравад,
ба Борбаде³, ки зи яъс
садояш ғиреву марг асту
касе дар ғами панҷаҳояш нест,
ба он куҳандиёре,
ки зи куҳнагӣ оинааш зангидааст,
Зи нав ошно шуд.
Ва дили пурдарди ман аз нори дӯзах
Бо орзуҳои руъёй
Маро Ноҳид ном гузошт.
Ҳамон Ноҳиде, ки рӯдхонаи бузургест
зи кӯхистони Хукария
ба баҳри Ворукаша бипайвандад
Дармонбахшандаву душмани девҳо
Мутеи кеши аҳурой,
Ситудай чаҳони моддӣ,
Муқаддасе ҷонбахш,
Фазояндаи галаву рама...
Низ сарвату мамлакат аст.
Ва нигоҳи ман лағжид
аз он сӯи тирезае дар дили шаб
зи хандаи тифли ғахвора
Хуршед медамад.
Аз он нури сапеду раҳиму сода
Таҷаллои Дӯстро дидам.
Гузаштам зи кӯе, ниёзманде

¹ ишора ба нависандаи беназир устод Баҳманёр

² ишора ба рӯзноманигори озодманиш Шоҳин Облокулзода

³ ишора ба овозхони бузург Олими Искандар

ба марде ҳочатбарор дасти дуо кушодааст,
Аз дурахши чашмонаш
Табассуми Дӯстро мушоҳида кардам.
Табибе бо марги бемор
зи рою дониш гуфтугузор мекард,
то шикастани чанд армонаш мунтазир бошад.
Аз гиребони зи чанги марг раҳоефта
Сапедадами умедро
Чу паёми Дӯст пазируфтам.
Зи зарраҳои хоку гиёҳу барг
Обҳои ҷориву баҳору хазон
Ҳаёту марг,
Зи ҳар захмае сабабу оҳанге натиҷа,
Такаллуми Дӯстро шунидаам.
Зи офтобе, ки ба навозиши дуруд
рӯҳи ҳаётро медамад.
Зи моҳе, ки дар осмон тухмаи тухмаҳост,
Зи мадду ҷазри укёнусҳо,
ки чун ман дар оромияшон сад ҳазор тӯфон аст,
аз ин низому мувозинате борику азим
Шаҳомати Дӯстро дарк кардаам.
Сурати мо на он суратест, ки мебинӣ.
Ҳақиқати сурати мо дар парандагону хазандагон,
Ширхорону хунхорон
Хулоса, дарандагон аст.
Ва кист сурати худро дар ин ҳамоиш боре дидааст?
Ман дар ин миён сурати хулосаи ҳама парешониям,
Ки дӯст медорам Дӯстрову ягонагии ўро
Бо ҳар чӣ поку мунаввар аст, аммо
Ишқ меварзам!

САРИ САНГИН

Бародар ку, сари сангини худро
Ба китфаш монаму ҳай гиря созам?
Дар ин бозии қисмат нақди ҷонро
Вагарна дар чудой муфт бозам.

Дар ин хона ба ҳар нақди муқаддас
Ҳиёнат омаду оташ заду сӯхт.
Кучо дасте дару девори дилро
Ба эҷозе кунад ободу яқдӯхт?

Ғам аз ман хаставу дилгир гашта,
Зи ғам болотаре донӣ, чӣ бошад?
Ба бераҳмии хоса захми ҷонро
Ба сад нохун шабу рӯзам харошад.

Нигоҳам меравад имдодчӯён,
Чу шиша чашмҳо сарду ҳамӯшанд.
Азизо, одамон ку, чӣ касонанд,
Ки дида аз нигоҳам дида пӯшанд?

Биё, эй килки хунафшон, зи май гӯй,
Ва бас кун қиссаи буду набудро.
Бародар нест, бо ҳасрат гузорам
Ба китфонаш сари сангини худро.

АШКИ ДОВУД

Анкабути дили ман
ба зовияи танҳой нишаста
Аз ғами танҳоии хеш тор метанад,
Зеро
Чӣ суратҳое ҳар рӯз
Зи ошнову бегона
Ба сар ниқобе нав ба нав мекашанд,
Зи гургу рӯбаҳу зи шер.
Ҳама бо ту шаъбада бозад,
Хоҳ чавон бошаду хоҳ пир.
Чи базмҳое ба разм мубаддал гардад,
Ки хунсое бо тафохур
Аз раҳи оз
Пайғола мекашад.
Ба ҷаҳли мураккабе дар монда,
Сухан мекунад пур аз ҳарфҳои лӯс,
Ту гӯӣ, суханҳояш
ба гӯши сипоҳи ақл
Мерасад чу овози кӯс.
Чи торик аст ин муҳит,
Ки офтоб шаъшаъа мепошаду аммо
Наметавонӣ дид,
Ки кучо фароз асту кучо нишеб!
Биёр оташи тар,
Агар ба ранг ашки Довуд аст,
Вагарна зи даст меравад шикеб.
Чӣ сукутест пурасрор,
Ки аҳли зуфунун ин ҷо
Ба савми Марям нишастаанд.

Чӣ чои сухан, эй дӯст,
Агар ҳарф задӣ,
Ба гӯшони зи пунбаи ҷаҳл маҳкамгашта
Роҳ набарад.
Чӣ гуна бояд буд,
Агар маркаби ланги тафаккурҳо
Раҳи даҳсолае
Ба сад сол сипарад.
Дилам сард аст, эй офтоб,
Ки шаъшаъа мепошиву баҳор
Аз ин кишвари ғамандӯз бигардондааст
пушт.
Ва Иблис
Ба иблисиҳои мардум
Аз рӯи шигифт
Мегазад ангушт.
Ва оташхонаи дилам
Тихӣ гашта зи оташи Зардушт.
Куҷой, эй баҳор,
Бар дилу дида,
Ки то ҳамаро бингарам
Зи ошнову бегона,
ба покии қалбу чехра,
Бо каломи қудсиёна.
Бо нигоҳи ростбине ҳамчу тир,
Хоҳ ҷавон асту хоҳ пир,
Вагарна зи ҷон гаштаам сер,
Вагарна зи ҷон гаштаам сер...

ИНТИЗОРӢ

Хуршед омаду рафт,
Маҳтоб омаду рафт,
Шамъи ситораҳо мурд.
Дар дил ғами чудой,
Савдои роҳпой.
Аз чашм дуру бар дил
Наздики мо, кучой?

Ҳамдарду ҳамнаво нест,
Афсонаи вафо нест,
Шоми маро сафо нест.
Дар роҳи ошноӣ
Бас мекашам чафое.
Дар кӯчаҳои дилҳо
Инак ману гадоӣ.

Гул омаду хазон шуд,
Хандиду бенишон шуд,
Фасли гулу хазон рафт.
Ҳар шому ҳар сабоҳе,
Ку офтобу моҳе,
Дар сар ҳавои дидор,
Танҳо ману нигоҳе.

Он ки диле наҷӯяд,
Аз ишқи мо чӣ гӯяд?
Моро чунин ҳунар нест.

Эй рамзи бевафой,
Дур аз раҳи савобӣ.
Таърифи мастӣ аз чист,
Эй об, бар шаробе?

Хуршед омаду рафт,
Маҳтоб омаду рафт,
Шамъи ситораҳо мурд.
Дорам ғами чудой,
Савдои роҳпой.
Аз чашм дуру бар дил
Наздики мо, кучой?

БИГЗОР РАВАД

Эй дил, макушо дар агар он беҳабар омад,
бигзор равад,
Умрам ба ғами омаду рафташ ба сар омад,
бигзор равад.
Оҳанги муҳаббат чӣ навозӣ, ки дар ин дашт
ошуфта шавад бод,
Чун гӯши муҳаббатшунаваш чумла кар омад,
бигзор равад.
Гулро ба сари хор ба сад ноз нишонданд,
он гуна ки моро,
Омӯхтаи хандаи захми чигар омад,
бигзор равад.
Қонро ҳаваси тарки ман аз ғояти ишқаш
умре ба хатар дошт,
Бо сад ҳавас он дилшикани беҳунар омад,
бигзор равад.
Сад неш ба як нӯш харидам, ки дигар бор
ояд ба барам,
Як нӯш ба сад нешфурӯшат ба дар омад,
бигзор равад.
Дар хилвати худ подшаҳи ганчи шарифем,
эй шохиди ғайб,
Қуз партави дидори ту хори назар омад,
бигзор равад.
Дар бодия ишқаш чу сароб офати дил буд,
ором шав, эй қон,
Минӯи нигоҳи назаре ҷилвагар омад,
бигзор равад.

МЕЛОДИ МОДАР

Сари хокат нишастаам, эй модар,
Ин қадар наздику он қадар дурӣ.
Зи ранҷҳои овардаат
Сабзаҳои гӯри ту зард гаштаанд,
Дар ин манзилғаи ором чунӣ, чун?
Аҳволи дилам касе намепурсад,
Бихезу зи аҳволам бипурс.
Хумори рӯи ту дорам,
Бихезу дар канорам бигир!
Эй модар,
Аз тамошои ҷаҳон
Бе ту, нигар, ҷӣ гуна гаштаам дилгир.
Қиссаи гесувони дарози туро,
Чӣ гуна мӯ ба мӯву
Ғамони туро ба ҷӣ забон гӯям?
Бо ҳазор дида агарчи ашк мерезам,
Хоки ба андоми бихиштият фитодаро
Ба мижғони ҳасрат
Чӣ гуна рӯбаму шӯям!
Ай модар,
Рӯзи аввали муҳаррам аст,
Рӯзи мелоди туст.
Ва он дасти пурнавозише, ки ин гулдастаҳоро
бигирад, куст?
...
Ба рӯзи муқаддаси милодаш
Чӣ таманно кунам?
Ба ҷуз дар гӯшаи бихишт мақомашро,
Эй Дӯст!

*...Ду шамъ арчи буванд аз ҳамдигар дур,
Вале пайванд гардад нур бо нур.*

* * *

Мо ҳисору мо ҳисору мо ҳисор,
Даври меҳан, даври нангу даври ор.
Хуни набзи беқарори миллатем,
Сарнавишти хешро худ иллатем.
Кори мо нуру зиё бахшидан аст,
Шамси гардун будану чархидан аст.
Саркашу гарданфарозем ончунон,
Бознашносанд моро дар чаҳон.
Ошиқу маъшуқи худ, ҷони ҳамем,
Ки ҳабиби Эзадему ҳамдаме.
Хандае к-аз шодмонӣ шуд падид,
Хандаи аз ҷаври хори мо надид.
Мо ба ҳукми гул шукуфта бедареғ,
Рӯи дасти хору рӯи дасти тег.
Мо калиди якнамудем аз азал,
Ҳам мувофиқ гаштани мост аз чадал.
Соҳт бояд хешро, бояст соҳт,
Кард во дарвозаҳову худ шиноҳт.
Рафт бояд бар ҳумоюнкишваре,
Ки набошад мову манро доваре.
Рафтание, ки набошад бозгашт,
Эй бародар, инчунин бояд гузашт.

БАРОИ БАҲМАНЁР

Эй хучастатарин паёми замон,
Эй поктарин об ба рӯди ташнагон,
Маро бо олами асрори ту ошноӣ ҳаст
Ва он ҷо туро чӣ манзалатест, медонам.
Чу шабнам ба рӯи гулҳо нишастану
Ба нури офтоб пайвастанат фархунда бод!
Эй муҷаллотарин ситораи кутб,
Ки дар моварои зулмату нур истодаӣ
Ва шабро ба пешвози сахар мебарӣ.
Ва нигоҳи ғариби ман аз назораат лабрез аст.
Ман оинаеро медонам,
Ки бо ҳақиқатнамоияш ҳеҷ аз мароё мусовӣ нест,
Оинаеро шинохтаам,
Ки бо ҳақиқатпазирияш баробар нест.
Ва шоиреро медонам,
Ки моро ба ҷуз ӯ ниёзе нест.
Ман булбулеро медонам,
Ки беғанав шугуфтани гулашро дидааст,
Ва гулеро медонам,
Ки худро ба хуни дили булбул ранг додааст.
Ва боғеро медонам,
Ки он ҷо ба ғайр аз ин гулу булбул мочарое нест.
Ва мочарое чунин туро ҳумоюн бод,
Эй беназири ман!
Дар чаҳони саодати маънавӣ
Кабири ман!

* * *

Назди ман қисса макун аз шаҳу аз дарбораш,
Аз канизони накӯчеҳраву аз иҷбораш.

Давлатеро, ки ба ман шоҳи шаҳон арза намуд,
Натавон кард ба он фарру шукӯҳ изҳораш.

Бандаам ишқи варо, бандагиям подшаҳист,
Ҷоннавоз аст, ҳабибо, ба фироқ озораш.

Шаҳи қавми ту чӣ донад, зи кадомин коҳе
Муғтанам ҳаст ғулومه ба дили афгораш?

Ба зару симу гуҳар дида мунаввар созад,
Кӯрдил, беҳабар аз давлати дилбедораш.

Он ки пӯшиду хуш зист, чу дилдор надошт,
Содике рафту гадо шуд ба раҳи дилдораш.

* * *

Бо боли хаёли ёр парвоз кунам, парвоз,
Аз худ биравам, ё Раб, аз нав ба заминам боз.

Дил бурду чунонам кард андар ҳавасаш бо ман,
Чуз бода намесозад бо ин дили бедамсоз.

Сӯи ту зи ҳар роҳе рафтанду кучо рафтанд.
Бо ишқ зи нав роҳе ёбанду кунанд оғоз.

Фарёд зи бемехрӣ в-ин шарту шариатҳо,
Бар чанг ҳамемонам бе захмаву беовоз.

Африштаи пинҳонам дар пирахани андом,
Аз ишқи ту пайдоям бе арзи ниёзу оз.

Ман роз нахоҳам чуст аз чархи фиребомол,
Ишқ аст, ки хоҳад бурд бикшода забони роз.

Шом асту маҳи комил, роҳ асту равад Ноҳид,
Ояд ба саломат кош, бо як назаре бинвоз.

ҲАСРАТИ ГУНГ

Поиз оҳанги зимистонро
бо саксафуни ғами олам менавозад
На паёми насимеву на сози рӯд.
Овози хастаи шаҳбонуе дар ман ҳазин меҳонад:
*«Барф меборад,
Дар дилам донаи андӯҳ мекорад».*
Ай андӯҳи аз оғоз қариби ман,
Ай давлати аз оғоз насиби ман.
Чу анҷоми ман анҷоми ту нест,
Баҳоре, ки анҷоми ман хоҳад буд,
Бо дуруди марг бигӯямат падруд.
Нигоҳамро дигар
Аз раҳи сарбастаи умедҳо бозмегирам,
Ва шевани афсӯси ҷудоӣҳои наздикони дурамро
Намешунавам.
Қалби ман, ки таскини азизони дӯсту душман буд,
Таскин хоҳад ёфт,
Вучуди сармокашидаи ман
Ќуз оғӯши гарми маргро намепазирад
Ва ман меравам
На ба он ҷое, ки фариштаҳои нозбӯи Худо
Бар гуноҳи хокиёни рӯсияҳ тамасхур кунанд,
На ба он ҷое, ки хокиёни фариштаҳӯ
Берун аз биҳиштро наменигаранд.
Дар оғӯши баҳоре, ки туро таваллуд кард
Ва оғози ту буду анҷоми ман
Меравам, эй ҳабиб,
Як баҳоре зи нав боз меоям.

* * *

Эй сабабе натиҷаат муждарасон баҳорро,
Савти қарор оварад зарбати беқарорро.

Ман гули қоғазӣ наям зиндагии дурӯзаро,
Ханда ба хун кашидаам ҷавру ҷафои хорро.

Субҳ шукуфта мешавам аз паси як нигоҳи сабз,
Кош набуд хоби хуш вақти саҳар ҳазорро.

Дафтари шеърӣ ишқро сатри нафасгирифтаам,
Кист, ки оварад зи раҳ олиҳаи баҳорро.

Дил ҳадафи нигоҳи ту, лек чу охубаррае,
Кош ба ҳукми ин қазо дил надихад шикорро.

Омаданат ҳучаставу зистани маро нигар,
Рақси Таису неши марг фанду фиреби морро.¹

¹ Ишора ба Таиси Афинӣ, ки дар хонае дарбаста бо ҷамъи морони афъӣ ба рақс мебаромад ва бо ҳаракоти ҷобук аз нешзании морон амон меёфт. Чун морон ҳаста мешуданд, Таис бо ин зафар то рӯзи дигар зиндагӣ мекард.

РАҲПОЙ

Бар сару бар мижжаҳоям дар раҳат
Хоки испеде зи раҳпой нишаст.
Дер кардӣ, шишаи дил оқибат
Аз кафи сабрам биафтоду шикаст.

Дар сари раҳ ғуссаи ишқи туро
Қиссаҳо кардам ба боди раҳгузар.
Ҳамрадифи абри гардун рафтаам,
Дар суроғат карда сахро пургухар.

Аз ҳамон роҳе ки рафтӣ, н-омадӣ,
Меравам инак ба афсӯсу пареш.
Боз меоям, намеоям дигар,
Дил шикаст, аммо намегирад сиреш.

* * *

Дар тарафи мо ки набуд офтоб,
Гашт баҳору нашуд ин барф об.
Ғайр аз ин хок ҳама ҷо шукуфт,
Мазраи ҳақ баҳра набурд аз савоб.

Соияи ин кӯҳи баланду кабуд
Завқи дилу рӯҳи дамидан рабуд.
Бӯи гул аз боғи дигар мешадем,
Кай шавад озод зи ях савти рӯд?

Дар тарафи мо ҳама бе ёди худ,
Сачда биёранд ба кӯҳи кабуд.
Шукри даю барфи сапедаш кунанд,
Бод бихонад ҳама дам як суруд.

Оҳ, чӣ сеҳр аст, ки тан додаем,
Тан чӣ бувад, балки ватан додаем.
Дар тарафи дигари кӯҳи кабуд
Дашту даман, боғу чаман додаем.

Оҳ, чӣ сеҳр аст ки хурду калон
Пушт бигардондаанд аз ҷаҳон.
Дар раги ҳар кӯҳна ки хуни навиست,
Хуни ману ту накашад бори чон.

Ҳеч кӣ бар соя накард ихтилоф,
Соия хуш омад, ки бишуд эътироф.
Ҳастии мо дар паси кӯҳи кабуд,
Кош намонад ба паси кӯҳи Қоф!

ХУШБАХТӣ

Фардо ки муҳашшӣ мекунад
Ба поёни дафтари умрам
Вожаҳои номафҳум аз достони маро,
Ки чаро ишқро ба қолабе маъмул наварзидам?
Ва ҳар касе сукути маро
Ба шарҳи эътироф таъриф кард,
Ба исёни беқолабам,
Ки чунбиши ногаҳони укёнус аст,
Тухмат овард.
Ва ман донаму Худо,
Ки чаро ба ҳар чизе ки ин ҷо
Рақибон хуб гуфтанду арзиданд,
Ман наарзидам.
Ва хушбахтиро агар нафаҳмиданд,
Эй бародар,
Ман фаҳмидам.

НОҲИД ФОЗИЛ

ТАСБЕҲ

Муҳаррир: *Мубашиш Акбарзод*

Ҳуруфчин: *Озод Қодиров*

Муҳарири техникӣ: *Ҳусайн Маҳмудов*

Муҳаррири саҳфабандӣ: *Ромиш Лоиқзода*

Таррох: *Шуҳрат Ҷабборов*

Ба матбаа 1.02.2017 супорида шуд.

Ба чопаш 22.02.2017 имзо шуд.

Андозаи 60x84 1/16. Ҷузъи чопӣ 22,5

Адади нашр 200.

ш. Душанбе